

Лист Прелата (червень 2013)

Прелат коментує останнє положення з Символу Віри, яке стосується Ісуса (“прийде судити живих і мертвих...”) та Святого Духа і запрошує нас до приготування Царства Христового в цей період очікування з допомогою Освятителя.

29.06.2013

Мої дорогі діти: нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

На початку місяця червня в нас наново та з особливою силою оживає пам'ять про св. Хосемарію, літургійний спомин якого – урочистість для Прелатури – святкується 26 червня.

Розважаючи приклад його життя, перечитуючи його праці, ми дедалі більше розуміємо, які великі дива Господь творить у тих серцях, які цілковито вірні Його планам. Мені пригадується вигук зі Святого Письма: *mirabilis Deus in sanctis suis*, Дивен Бог у святих своїх.[1]

Повне ототожнення із Христом, а саме в цьому і полягає святість, є можливим завдяки присутності Святого Духа. Тож складемо Йому подяку за постійне освячення душ. Нещодавно, святкуючи П'ятидесятницю й згодом Трійцю, ми неодноразово підносили наші серця до Господа, який, як пише святий Павло, *хоче, щоб усі люди*

спаслися і прийшли до розуміння правди.[2]

Зараз же, повертаючись до звичайного літургійного періоду, літургія Церкви пригадує нам, що ми знаходимось на тому етапі історії, що простягається від Зішестя Утішителя в П'ятидесятницю до славного пришествя Ісуса у кінці часів. Це одна із істин Символу віри, котра завершує цикл Тайн нашого Господа. Щонеділі, під час Служби Божої, ми сповідуємо, що Господь зараз сидить праворуч Отця, *звідти Він прийде судити живих і мертвих, а Його царству не буде кінця.*[3]

“Після Вознесіння, - пояснює Катехизм Католицької Церкви, - прихід Христа у славі вже близький”[4], в тому сенсі, що може відбутись в будь-який момент. І тільки Господь знає,

коли станеться ця подія, яка відзначить кінець історії та остаточне відновлення світу. Саме тому, без жодної паніки чи страху, але з відчуттям відповідальності, ми маємо завжди бути готовими до остаточної зустрічі з Ісусом, яка, з іншого боку, відбувається для кожного в момент смерті. Від Бога ми походимо, і до Нього йдемо: ця реальність, по суті, є синтезом християнської мудрості. Проте, як нещодавно дорікав Папа, **про ці дві крайні точки історії часто забувають, і особливо віра в повернення Христа і в Страшний суд часом не настільки чітка і міцна в серцях християн[5].**

Не слід забувати, що остаточній зустрічі кожного з нас з Господом передуює Його постійна дія в кожен момент нашого щоденного життя. Я ще й досі пам'ятаю, з якою силою святий Хосемарія просив у

Нього у такий щоденній зустрічі, *mane nobiscum!*, зостанься з нами.

[6] Чи ми так само говоримо Йому, усвідомлюючи, що повинні дозволити Йому діяти у нашому житті? Він також вмовляв нас бути готовими у будь-який момент відзвітувати Богові за наше життя. У “Шляху” він написав: ***“Він прийде судити живих і мертвих» - молимося у Символі віри. – О, якби ж ти ніколи не втрачав з очей цей суд і цю справедливість, і... цього Суддю”***. [7] Я свідок того, як він щодня жив цією подією і сповнювався радості: так само і ми, усвідомлюючи себе синами Божими, мусимо сповнитись радістю. Саме тому він додав: ***“Хіба у твоїй душі не палає бажання, щоб твій Отець-Бог був задоволений, коли Йому доведеться тебе судити”***. [8]

Теперішній час, період, який має пройти кожен з нас, “це час очікування й чування”[9], коли ми повинні поводитися як гарні діти, та з ревністю й ентузіазмом встановлювати на землі, із допомогою благодаті, Боже Царство, яке Христос завершить в останній день. Саме про це йдеться у притчі про таланти, яку Отець коментував дуже багато разів[10]. Римський Понтифік пояснював цей фрагмент Євангелії в одній зі своїх катехез присвячених Року Віри:

Очікування повернення Господа є часом дії – ми живемо в час дії – часом, коли потрібно змусити дари Бога приносити плоди, не для нас самих, але для Нього, для Церкви, для інших; часом, коли потрібно давати добру все більше зростати у світі. І особливо, в цей час кризи, сьогодні, важливо не замикатися в собі, зариваючи

**свої таланти, свої духовні,
інтелектуальні, матеріальні
багатства, все те, що дав нам
Господь, але розкритися, бути
солідарними, бути уважними до
інших[11].**

Доньки й сини мої, варто не забувати ці поради; намагаймося, аби дедалі більше людей не тільки їх чули, але й наполегливо втілювали в життя. Зрештою, суть в тому аби, заради Божої любові, бути уважними до потреб інших, починаючи з найближчих: з тих, з якими нас зближують родинні, професійні чи соціальні обставини, добре пам'ятаючи про те, що написав святий Йоан від Хреста, і те, що в свою чергу цитує Катехизм: “На схилі нашого життя ми будемо суджені за любов'ю”[12]. І це саме те, що говорить Христос у вражаючій сцені останнього суду, яку розповідає святий Матей[13]. Чи

ми вміємо так служити? Чи ми виконуємо з надприродною та людською радістю ті невеличкі щоденні акти служіння?

Роздуми над останніми подіями, повторюю, не повинні стати причиною страхів, які паралізують душу, але нагодою виправити наш життєвий шлях, згідно з тим, що Господь очікує від кожного з нас. Вони повинні підштовхнути нас до того, аби **якнайкраще жити сьогоденням. Бог пропонує нам милостиво і терпляче цей час, з тим, щоб ми вчилися щодня пізнавати Його в бідних і малих, щоб ми робили добро і були бадьорими в молитві і в любові[14].**

Нас підтримує і спонукає Святий Дух, якого Ісус, після свого славного Вознесіння, зіслав у цей світ. Ми раділи цьому у нещодавньому святі П'ятидесятниці

і щоразу, промовляючи Символ віри, ми сповідуємо Його існування і Його дію у Церкві: *Вірую в Духа Святого, Господа Животворного, що від Отця і Сина ісходить, що з Отцем і Сином рівнопоклоняємий і рівнославимий, що говорив через пророків.*[15]

Йдеться про недосяжну для людського розуму істину, відкриту Христом апостолам, що показує нам велич і досконалість Бога: “Ніхто Отця не створив, ніхто Його не зробив з нічого, ніхто Його не народив. Син тільки від Отця, незроблений, не створений, але народжений. Дух Святий від Отця та Сина не зроблений, не створений, і не народжений, але походить”[16]. Катехизм Католицької Церкви узагальнює це вчення декількома словами: “Божя Єдність Триєдина”[17].

Святий Дух є любов'ю між двома першими Особами: любов'ю несотворенною і нескінченною, Любов'ю єдиносущною, Любов'ю вічною, яка походить від взаємної самовіддачі Отця і Сина: це цілком надприродна таємниця, яку ми знаємо завдяки тому, що сам Ісус відкрив її, і яка допомагає нам зрозуміти велич дару любові. На основі цього одкровення, Отці Церкви, а також інші великі теологи, керуючись Вченням Церкви, намагались у різні способи – звісно ж у світлі віри – продемонструвати божественність Утішителя.

На основі людських здатностей любити та пізнавати, властивих нам, бо ми створені на образ і подобу Бога, а також на основі імен та місій Святого Духа, зазначених у Святому Письмі, Його ісходження від Отця і Сина вони спробували пояснити як

сущу (існуючу) Любов. Бог Отець, знаючи власне Ёство, родить Сина, таким чином Отець і Син люблять один одного у неповторному, вічному та нескінченному акті любові, яким є Святий Дух.

Яку ж радість та мир ми повинні мати від віри у те, що небесний Утішитель постійно нас підтримує! Він не просто близький друг, який нас супроводжує, знаходячись біля нас, Він – гість, що мешкає з Отцем і Сином в нашій душі, яка перебуває в стані благодаті. Святий Дух, як промовляє Церква словами Секвенції П'ятидесятниці, *В праці - охолода, В спеку - жива вода, В плачі - розрада.*[18] Він – *lux beatissima* – світло найсвятіше, яке проникає аж до глибини нашої душі і освітлює нас, щоб ми були здатні краще пізнати Христа, зміцнює нас, щоб ми могли йти за

Ним, навіть коли ми в полоні перешкод і суперечностей, Він підштовхує нас вийти із самих себе, щоб оточити турботою інших і привести їх до Бога.

**Божя сила й могутність
осявають обличчя землі. Дух
Святий продовжує
супроводжувати Церкву
Христову, щоб вона могла бути -
завжди й у всьому – здійснятим
над народами знаменом, яке
провіщає людству благовоління
та любов Божі. Якими б
значними не були наші
обмеження, ми, люди, можемо з
упевненістю дивитися на Небо і
почуватися сповненими радості:
Бог любить нас та звільняє нас
від наших гріхів. Присутність та
дія Духа Святого в Церкві є
запорукою та передбаченням
вічного щастя, тих радості й
миру, які Бог подає нам.[18]**

Святе Письмо використовує багато метфор по відношенню до Святого Духа, але та, яка зустрічається найчастіше, це метафора про воду, яка є елементом, вкрай необхідним для життя: де її мало, або де вона взагалі відсутня, все перетворюється на пустелю і все живе хворіє та помирає. Вода є тим багатством, яке Творець доручив людям, щоб вони нею мудро управляли заради спільного блага. У надприродному устрої таким джерелом життя є Утішитель. У своїй розмові із самаританкою, а також під час свята кущів, Ісус пообіцяв дати живу воду тим, які з вірою приймуть Його слово, а нутро тих, котрі Його шукатимуть, стане джерелом води живої. Святий Йоан пояснює, що так Ісус про Духа казав, що його мали прийняти ті, які увірували в нього.

[19]

Святий Дух приходить до християн як невичерпне джерело небесних скарбів. Ми отримали Його у Хрещенні і Миропомазанні; Він є наданим нам у таїнстві Сповіді, де повертає душам нескінченні Христові заслуги; Він сходить у наші тіла і серця кожного разу, як ми приступаємо до Причастя і до інших таїнств; Він діє у нашому сумлінні через благодаті і дари... Іншими словами, його місія полягає в тому, аби чинити нас справжніми дітьми Божими, які поводять себе відповідно до цієї гідності. **Святий Дух навчає нас дивитися Христовими очима, прожити й розуміти життя так, як його розумів і прожив Христос. Ось чому жива вода, якою є Святий Дух, вгамовує спрагу нашого життя.[20]**

Утішитель, Бог Животворний, що говорив через пророків і який

помазав Христа для того, щоб Він передав нам слова Божі - його голос ми чуємо і зараз у Церкві та в глибині душі. Саме тому, **Жити згідно з Духом Святим означає жити вірою, надією, милосердям, означає дозволити Богу оволодіти нами та докорінно змінити наші серця, щоб вони стали зробленими за Його міркою.**[21]

Тож будемо йому вдячні за його турботу, якою він оточує нас, як добрі батько і мати, якими він, власне, для нас і є. Як часто ми до нього взиваємо? Чи ми щодня оновлюємо рішення бути уважними душею до Його натхнень? Чи ми їх дотримуємось без спротиву?

Для того щоб реалізувати ці прагнення, я раджу вам прийняти як свої слова святого Хосемарії, які він записав у перші роки Справи: **Прийди, о Душе Святий! Освіти**

мою совість, щоб я зрозумів Твої заветы, зміцни моє серце проти ворожих підступів, запали мою волю... Я почув Твій голос й не хочу противитись, говорячи: «Пізніше, завтра...» - Зараз! Адже завтра для мене може й не настати. О, Духу Істини й Премудрості, Духу Розуміння й Поради, Духу Радості й Миру! Я хочу того, що Ти хочеш, і тому, що Ти хочеш, і як Ти хочеш, і коли Ти хочеш...[22]

Тож молимося з довірою про його заступництво за Церкву і за Папу, за єпископів та священників, за весь християнський люд. І особливо просімо про його заступництво за цю маленьку частину Церкви, якою є Opus Dei, за її вірних та помічників, за всіх людей, які приступають до нашого апостольства з шляхетним прагненням якнайбільше і якнайкраще служити Богові та

іншим. І все ж таки яка велика розрада дарована нам у святі Найсвятішого Серця Ісуса і у Спомині Непорочного Серця Марії! Тож рушаймо до цих гаваней миру, любові, радості та безпеки.

Два дні тому я повернувся із Південної Африки, де дедалі більше розвивається апостольство Opus Dei. Ви знаєте, я б дуже хотів бути у всіх тих місцях, де працюють мої доньки й сини. Проте, я знаходжусь у тих місцях у молитві, радісному жертвоприношенні, офіруванні праці. Приєднуйтеся до моїх намірів і моліться за мене, особливо з нагоди мого дня народження 14 червня, щоб я міг завжди і у всьому служити Богові, Церкві, душам і всім вам у повноті й радості, як це чинив наш Отець, і з вірністю, як наш улюблений дон Альваро і як ті, які

випередили нас у нашій небесній оселі.

З усією моєю любов'ю,
благословляю вас,

ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 червня 2013.

[1] Пс 67 (68), 36

[2] 1 Тм 2, 4

[3] Римський Мисал, Нікейсько-
Константинопольський Символ
віри

[4] ККЦ, 673

[5] Папа Франциск, Промова на
загальній аудієнції, 24.04.2013

[6] Лк 24, 29

[7] Святий Хосемарія Ескріва,
Шлях, 745

[8] Святий Хосемарія Ескріва,
Шлях, 746

[9] ККЦ, 672

[10] Пор. *Мт* 25, 14-30

[11] Папа Франциск, *Промова на загальній аудієнції*, 24.04.2013

[12] Св. Іван від Хреста, *Слово про світло і любов*, 57, ККЦ, 1022

[13] Пор. *Мт* 25, 31-46

[14] Папа Франциск, *Промова на загальній аудієнції*, 24.04.2013

[15] Римський Мисал, *Нікейсько-Константинопольський Символ віри*

[16] *Quicumque* або Афанасіївський символ віри

[17] ККЦ, 254

[18] Римський Мисал, секвенція на урочистість Зішестя Святого Духа

[19] Святий Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 128

[20] Пор. Йн 4, 10-13; 7, 37-39

[21] Папа Франциск, *Промова на загальній аудієнції*, 08.05.2013

[22] Святий Хосемарія, *Христос проходить поруч*, 134

[23] Святий Хосемарія, *Рукописні записи*, квітень 1934